

nantslovforslaget's Anmærkninger, er fra den 1ste Marts ifjor indtil nu tiltaget med godt 3 Mill. Kr., medens samtidig Reservecapitalen — den anden store Beholdning — er bleven staaende uforandret.

Schlegel: Som det fremgaar af det foreliggende Finantslovforslag, og som vi nys have hørt fra den høitærede Finantsminister, frembyder Finantslovforslaget, saaledes som det nu her er forelagt os, et i finantiel Henseende høist tilfredsstillende og gløbeligt Resultat. Jeg erkender de store Fortjenester, som den høitærede Regjering har af den Form, som Finantslovforslaget har faaet, og af det meget tilfredsstillende, som Forslaget indeholder. Jeg overser ikke de Banskfeligheder, som ere tilstede for Regjeringen med Hensyn til at faae Finantsloven fuldt ud givne en saadan Stikkelse, som Landsstinget kunde ønske; men jeg maa dog udtale min Beklagelse over, at der saaves adskillige Poster, som Landsstinget — forekommer det mig — maa sætte stor Pris paa. Jeg skal fremhæve to af disse Poster, som have været Gjenstand for Drøftelse i det andet Thing, og som den høitærede Finantsminister ogsaa i sit Foredrag nys har berørt, nemlig Tilskudet til Universitetet og Dyrtidstillaget til Embedsmændene. Som det jo er Alle bekendt, stod der paa det oprindelige Finantslovforslag Intet om Tilskud til Universitetet. Dets Underbalance, hed det, skulde dækkes af Universitetets Kapitalformue, og det var begrundet i, hvad der vistnok kunde anses endel for, at der samtidig var forelagt et Lovforslag for dette Thing om Ordningen af Universitetets Formueforhold, hvilket Forslag nu befinder sig i det andet Thing. Da man imidlertid syntes at være kommen til den Mening, at dette Lovforslag i denne Session ikke havde stor Udbytte til at lede til en endelig Ordning, og det i alt Fald vilde stille sig tvivlsomt, havde Regjeringen til 3die Behandling stillet et Forslag om, at der skulde ydes et Tilskud til Universitetet af 50,000 Kr. overensstemmende med, hvad der er sket i de sidste Aar. Det har, saavidt jeg har forstaaet det, været Meningen hermed tilbids at bevare Noget, som man kalder for status quo, naar man paany vil tage denne Post, som tidligere har været optaget og gjentagne Gange har staaet der, op paa Finantsloven. Jeg beklager, at jeg i alle Tilfælde ikke for mit Vedkommende kan slutte mig til denne Anskuelse; thi denne Post har netop det Særegne ved sig, at Landsstinget gjentagne Gange paa det Allerstærkeste og saa bestemt, som Thinget har kunnet det, har udtalt sig imod den, og derfor forekommer det mig nødvendigt, at denne Post stilles paa en anden Maade. Det, som synes mig at være det Naturlige i dette Forhold, var, at man sørgede for, at Universitetets Status i

Virkeligheden blev, hvad man kunde kalde for status quo, det vil sige, at den ikke forringedes, medens vi forhandle om, hvorledes Universitetets Forhold skulle ordnes. Men dette sker jo i høj Grad. Medens der forhandles derom, og det kan mulig trække længe ud endnu, tilintetgjøres lidt efter lidt Universitetets opsavede Formue, der spises, som man siger, efterhaanden op, og det er i Sandhed ikke at bevare status quo, at man medens der forhandles om Universitetets Formue, tilstand, kommer til den Tilstand, at der ikke længere er nogen Formue for Universitetet. At det vilde være en høist mislig Tilstand for Universitetet, skal jeg ikke komme dybt ind paa, men selv Forhandlingerne i det andet Thing maa jo vise, hvilken uheldig Stilling Universitetet kan komme til at indtage, naar det ikke mere har nogen Formue, thi endogsaa ved dette lille Tillæg, der her blev forlangt paa 50,000 Kr. aarlig, blev det stærkt gjort gjældende, at man saa skulde have Vedertag i andre Retninger, det vil altsaa sige, at man let kan komme ind paa, at, skal man det ene Aar efter det andet bevilge et Tilskud paa Finantsloven til Universitetet, skal Universitetet ogsaa omordnes og regjeres efter rent tilfældige Indskydelser. Det forekommer mig, at det er nødvendigt, at denne Position bliver forandret, at Landsstinget maa tage det under nøie Overveelse, hvad der i den Retning kan gøres, idet det ikke let vil kunne gaa ind paa den nuværende Post, som den staaer, før Stillingen i alt Fald er bleven væsentlig klarer.

Den anden Post er Dyrtidstillaget til Embedsmændene. Der er, saavidt jeg har lagt Mærke til det, gjort to Grunde gjældende for, at dette Tillæg ikke er optaget paa Finantsloven. Den ene Grund er den, at det ikke længere er Dyrtid, og den anden er den, at der er forelagt særlige Lønningslove. Jeg kan ikke være enig i de Udtalelser, der ere fremkomne om, at det ikke længere er Dyrtid. Hvorledes man end vil opfatte dette Begreb, tror jeg, og det synes, at jeg i saa Henseende maa kunne finde Støtte hos den høitærede Finantsminister efter de Udtalelser, han er fremkommen med, at det er dyrere at lede nu end paa den Tid, Lønningslovene bleve givne. Lønningslovene ere i stort Tal givne omtrent i 1870—71, men der er ogsaa Love, der gaa længere tilbage i Tiden, og jeg skal i saa Henseende blot minde om Hærsloven og Søværnsloven, der ere fra 1867, ja, man har endog Love, der gaa endnu længere tilbage i Tiden som f. Ex. Loven om Lærerne ved de lærde Skoler og Sorø Akademi, der, hvis jeg ikke feiler, er fra 1855. At der ikke skulde være sket væsentlige Forandringer i Livsforholdenes Pris siden den Tid, tror jeg ikke tør paastaas. Jeg mener i alt Fald, at Forbringerne til Livet